

POSTANOWIENIE

7 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Pawłyszcz

na posiedzeniu niejawnym 7 października 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa O. S.
przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Rejonowemu w Bydgoszczy
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej O. S.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 29 kwietnia 2022 r., I ACa 947/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od O. S. ma rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej 2700 (dwa tysiące siedemset) zł kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia zobowiązanemu.**
- 3. przyznaje adw. M. W. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Gdańsku 3321 (trzy tysiące trzysta dwadzieścia jeden) zł kosztów nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym podwyższonych o kwotę podatku od towarów i usług.**

(G.G.)

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 8 lipca 2021 r., I C 105/17, Sąd Okręgowy w Bydgoszczy oddalił powództwo pokrzywdzonego przeciwko Skarbowi Państwa o zapłatę 10 786,45 zł odszkodowania i 100 000 zadośćuczynienia za błędne zarządzenie wykonania kary pozbawienia wolności.

Wyrokiem zaskarżonym skargą kasacyjną Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił apelację pokrzywdzonego. Sąd uznał, że brak jest podstaw do odpowiedzialności Skarbu Państwa na podstawie art. 417 k.c. z uwagi na brak przesłanki bezprawności działania organów Państwa.

Sąd podkreślił, że nie można uznać, aby zarządzenie wykonania kary pozbawienia wolności wobec pokrzywdzonego było sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standartami rozstrzygnięć albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawnej. Sąd wydając postanowienie w przedmiocie zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności działał w oparciu o art. 75 § 2 k.k., przeprowadził w tym celu stosowne postępowania dowodowe, m.in. poprzez przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych specjalistów. Biegli jednoznacznie stwierdzili, że nie istnieją przeciwwskazania do odbywania kary pozbawienia wolności. Zasadność tego postanowienia weryfikowana była w toku kontroli instancyjnej przez Sąd Okręgowy, który utrzymał postanowienie Sądu Rejonowego w mocy, nie dopatrując się uchybień ze strony Sądu pierwszej instancji. Również w kolejnej opinii złożonej w sprawie nie wskazano, aby pokrzywdzony nie wywiązywał się z nałożonych na niego w okresie próby obowiązków ze względu na swój stan zdrowia. Sąd podkreślił, że pokrzywdzony dopuścił się zaniedbania własnych interesów, skoro bowiem w jego mniemaniu już wtedy przyczyną niewywiązywania się z obowiązków nałożonych na niego na okres próby był stan zdrowia, to w interesie pokrzywdzonego było złożenie odpowiedniego wniosku dowodowego, np. w postaci opinii biegłych specjalistów na okoliczność wpływu schorzeń pokrzywdzonego na jego możliwość dostosowania się do wymogów nałożonych na

niego przez Sąd karny. Pokrzywdzony jednak takiego wniosku nie złożył. Sąd zaś nie był zobowiązany do przeprowadzania niezliczonej ilości dowodów, w tym opinii biegłych badających pokrzywdzonego pod każdym względem, czego zdaje się aktualnie oczekiwać pokrzywdzony.

Pokrzywdzony wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność. Zarzucił, że Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu odniósł się do większości zarzutów apelującego w bardzo lakoniczny sposób, przez co zaniechał merytorycznego ich rozpatrzenia, poprzestając na ogólnikowym uznaniu ich za niezasadne. W skardze podniesiono też, że Sąd Apelacyjny w Gdańsku nie rozważył zastosowania w niniejszej sprawie art. 417² k.c albo art. 552 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Nie było podstaw do zastosowania art. 552 k.p.k., skoro nie wystąpiła okoliczność wskazana w tym przepisie. W sprawie nie nastąpiło uniewinnienie, skazanie na łagodniejszą karę lub umorzenie postępowania w następstwie wznowienia postępowania, kasacji lub skargi nadzwyczajnej. Nie nastąpiło też niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie lub zatrzymanie. Brak było również podstaw do zastosowania art. 417² k.c., skoro pokrzywdzony nie odwoływał się do tego przepisu ani nie wskazywał jakichkolwiek okoliczności uzasadniających zastosowanie tego przepisu.

Brak jest również podstaw do przyjęcia oczywistej zasadności skargi kasacyjnej z innych względów wskazanych w skardze. Chociaż w skardze zarzuca się lakoniczność i ogólnikowość oceny dokonanej przez Sąd Apelacyjny, to jednocześnie skarżący sam nie uzasadnia szerzej na czym dokładnie oczywista zasadność skargi miałyby polegać. Sąd drugiej instancji odniósł się do wniosków płynących z opinii złożonych w sprawie. Podkreślił, że w opinii z 8 maja 2012 r. biegli jednoznacznie stwierdzili, że nie istnieją przeciwwskazania do odbywania kary pozbawienia wolności. Dostrzegł też, że w kolejnej opinii z 10 września 2012 r. wskazano na całkowitą nieumiejętność wywiązania się przez pokrzywdzonego z obowiązków służbowych wymagających interakcji społecznych, jednak zaznaczył

też, że nie można tego stwierdzenia interpretować jako całkowitej niezdolności do jakiegokolwiek pracy, ani tym bardziej jako opinii wskazującej, że pokrzywdzony nie wywiązywał się z nałożonych na niego w okresie próby obowiązków ze względu na swój stan zdrowia. Opinie koncentrowały się na problemie alkoholowym pokrzywdzonego, choć jednocześnie biegli wskazywali na możliwość podjęcia przez powoda pracy czy to w warunkach pracy chronionej, czy to po prostu charakteru pracy dostosowanej do jego możliwości. W świetle powyższego należy podkreślić, że sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania kolejnych opinii biegłych badających pokrzywdzonego na jego żądanie. Sąd Apelacyjny uznał, że stanowisko biegłych było na tyle kateryczne i przekonujące, że wystarczająco wyjaśniało zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych. Oceny powyższej nie zmienia wydanie opinii uzupełniającej z 25 stycznia 2015 r. Sąd trafnie podkreślił, że opinia wydana po upływie prawie trzech lat od wydania postanowienia w przedmiocie zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności nie świadczy o niemożności podjęcia pracy w okresie przed zarządzeniem wykonania kary.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ k.p.c. oddalił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania.

Na podstawie art. 99 k.p.c. pozwanemu przysługuje od skarżącego zwrot kosztów sporządzenia odpowiedzi na skargę kasacyjną w wysokości stawki minimalnej określonej w stosowanym odpowiednio § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Min. Sprawiedl. w sprawie opłat za czynności adwokackie. W sprawie należało również zastosować przepisy rozporządzenia Min. Sprawiedl. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

(G.G.)

[a.]

